

15-10

Aan boord van de Layam bevinden zich een *naval officer no limitations* en een gemeentearchivaris. Zij delen een voorliefde voor zeilen en lekker eten, ook bij slecht weer worden er drie gangen geserveerd.

Na het inladen van alle zorgvuldig voorbereide maaltijden vertrekken zij op vrijdagmiddag uit Muiden. Ze verheugen zich op het diner dat die avond voor de deelnemers geserveerd wordt. Helaas komen ze veel te laat aan, vanwege een stremming van de brug bij Lelystad. Als dat maar geen slecht voorteken is. Gelukkig is het diner een lopend buffet en is er genoeg voor de laatkomers. (Hier gaat het journal over in de eerste persoon).

16-10

Op zaterdagochtend missen we de groepsfoto! Niet zo fraai van ons, beschaamd werken we een kommetje snert naar binnen. Het vaarplan kost ons veel hoofdbreken, we dienen het twee minuten voor tijd in. We zetten in op 51 uur. Het eerste uur besteden we aan de vraag: Lemmer of Den Oever? Op de korte termijn ikt het slimmer om eerst alle opdrachten op het IJsselmeer uit te voeren, maar wij zijn meer van de lange termijn. Dan lijkt het een betere keuze om eerst het Wad op te gaan, omdat de wind flink toeneemt in de laatste dagen. We doen het Wad van west naar oost, we nemen op de koop toe dat we maandag of dinsdag waarschijnlijk voor Lemmer liggen te hakken.

Bij de start is er niet veel wind, maar die trekt wat aan in de loop van de middag. Het Enkhuizerzand snijden we zoveel mogelijk af.

Bij de sluis van Den Oever zetten we het diner in de oven, dat bestaat uit pompoen gevuld met couscous, spinazie en feta. Eigenlijk willen we na de sluis even afmeren om te eten, maar we besluiten om dat onder het varen te doen, want de wind is zo lekker. Het gevolg van deze keuze is dat er niks te eten valt, want we zitten met een hele groep in een kruisrak naar de GvS4 en het is inmiddels donker geworden. Pas na de GvS4 kunnen we eten en prompt valt de wind weg. De rest is inmiddels al over het puntje van de plaat richting Oudeschild gegaan. Het is inmiddels na middernacht als we naar binnen kruipen in de haven van Oudeschild. Snel tellen we de trap treden en zetten de wekker op kwart over vijf.

17-10

Om kwart over zes zijn we los en we zijn niet de enigen. Vermoedelijk zijn we wel de enigen die de blinde groene ton voor de haveningang weten te raken. Zo gaan we achter de vloot aan richting het Scheurrak. Daar houden we precies 20 cm water onder de kiel.

Onderweg naar Terschelling vermaken we ons met de vaststelling dat we ons niet goed hebben voorbereid op deze tocht. We hadden vooraf scenario's moeten maken en lijstjes van alle opties. Het enige waar we ons echt druk om gemaakt hebben, is het eten. Kortom we zijn echt een gelegenheidscombinatie en geen geolied team.

Voor Terschelling verliezen we een uurtje met discussies over wel of geen rondje Meep en hoe dan. Na alle berichten op de app over vastlopers in de Zuidmeep belsuite we het rondje via de Noordmeep te doen. Maar bij de ingang van de Noordmeep realiseren we ons dat er dan helemaal geen sprake is van een rondje. Dus dat gaat niet. We willen ook niet wachten op hoog water, dus we slaan deze opdracht over en varen via de Slenk de haven van Terschelling in. Tegenover de VVV meren we af aan een garnalenkotter, halen een stempel en vertrekken weer, richting Harlingen.

Ondereg zien we een forse scheur in de high aspect fok, parallel aan het onderlijk. De vraag is wat we daar nu weer mee moeten. Een zeilmaker zoeken? Tegen de tijd dat we in Harlingen zijn, is alles dicht, zeggen we, vergetend dat het zondag is. De vermoeidheid slaat ook toe, we zitten elkaar aan te kijken, wat gaan we doen? Straks op de Boontjes tegen wind en stroom opkruisen? Dat is vragen om gedoe, vinden we. Vannacht met de stroom mee opkruisen is beter, maar we zijn nu al zo gaar. Tenzij we nu 6 uur rust pakken in Harlingen etc. Op het laatst zijn we onszelf zo zat, dat we besluiten om door te gaan. Bij de Pollendam zien we Klaas met een kapotgevaren boekbeslag en punt, we bieden hulp aan, maar die slaat hij af. Gelukkig staat zijn mast nog en later zien we hem onder begeleiding van Henjo de haven invaren.

In Harlingen vragen we toestemming om aan de steiger naast de brug te liggen en we scoren in no-time een stempel bij de poffertjeskraam. En los zijn we weer!

Die Boontjes hebben we gedopt in 79 slagen. Eerst denk je dat het je nooit gaat lukken, maar elke slag gaat iets beter dan de vorige. Verder tikken we grond drie keer aan en schampen we weer een plastic boei. Dat is een vermeldenswaardig record, twee boeien op één dag. Tijdens het wachten voor de sluis schillen we de aardappels, maken de spuitjes schoon en zetten de vooraf bereide rundvleeschotel in de oven. We maken vast aan de binnensteiger om te overnachten.

18-10

We willen om zeven uur weg, dat wordt half acht en als we dan de motor starten, slaan de navigatieinstrumenten op tilt. Ze geven 5,5 Volt spanning aan, terwijl de serviceaccu op 12,1 staat. De oplossing is eenvoudiger dan gedacht, de accu's zij gewoon teveel ontladen. Onderweg naar Makkum stellen we opnieuw de vraag, heeft het zin om een zeilmaker te zoeken?

In Makkum wordt de vraag vanzelf beantwoord, er zitten nog veel meer scheuren in de fok dan we gisterenavond dachten en bovendien laat het laminaat los. En laat er nou een zeilmaker over de kade lopen met een zakje huisvuil van de Deinumheid in zijn hand. Zijn oordeel is helder, je kunt er zelfs geen boodschappentasjes meer van maken, het zeil is volkomen op. Ter geruststelling voegt hij eraan toe dat dit type doek ook vergaat als je het gewoon tien jaar in de kast laat liggen. Zo voelen wij ons weer wat minder schuldig. En we prijzen ons gelukkig dat die fok de 79 slagen op de Boontjes heeft volgehouden.

De route naar de Sport-B is ook lang vanuit Makkum zeg. Het duurt een eeuwigheid voordat we die in zicht hebben. Daarna gaan we in een lange slag naar de Oude Zeug, kruisen nog een keer om onder het Vogeleiland door te kunnen en de Hop Zuid te ronden. Daarna is het bezeild tot aan de Afsluitdijk en is er tijd voor koken en vrijetijdsbesteding. We eten een stampot van zuurkool met bloemkool en de rest van de boeuf bourguignon. Het is donker als we tussen de dijk en het windmolenpark varen. Voor de slag terug naar de Sport-B hebben we een rif nodig. Het is iets over twaalf als we in Stavoren vastmaken, na een borrel gaan we te kooi.

19-10

Omdat we vinden dat een goede nachtrust belangrijk is, zijn we weer te laat weg, pas na achten. Vanaf het Vrouwezand is Lemmer mooi bezeild. Het is mistig en de wind trekt wat aan. Onderweg beredeneren we dat we geen rondje Pampus meer kunnen zeilen als we woensdag voor 12 uur in Lelystad willen aankomen. Er zitten te weinig uren in een etmaal en bovendien moeten we ook nog zes uur rusten. We besluiten om niet af te haken maar

gewoon te proberen om zoveel mogelijk opdrachten uit te voeren. Dat is toch leuker voor iedereen. Dat wordt bevestigd als we in Lemmer onze stempel scoren, in het kantoortje van de jachthaven staat een mevrouw met een grote glimlach en de stempel in de aanslag. Stel dat we uit kille berekening al hadden opgegeven, dan hadden we haar dit plezier niet kunnen doen!

Voor het uitvaren vragen we ons af of er een tweede rif in het zeil moet. U moet weten dat reven op de Layam heel zwaar werk is en we dat liever uitstellen. De vraag wordt beantwoord als we in de Friese Hoek zitten. De wind schiet in vlagen naar 28 knopen en we hebben veel te veel druk in het zeil. Bij het zetten van het tweede rif op het water zien we een flinke scheur in de genua boven de schoothoek. Wat nu, zei Pichegru. Doorvaren zeggen we, het is het laatste voorzeil en op is op. Dan is Barend door zijn voorraad tweedehands zeilen heen en kan ie nieuwe laten maken bij de zeilmaker.

Als we uit de Friese Hoek zijn, verdwijnen de vlagen en varen we lekker door met twee reven en een ingerolde genua. Jammer genoeg zien we de scheur groeien. In dit tempo is de genua doormidden als we in Enkhuizen zijn. We nemen bedroefd het besluit om ook Enkhuizen over te slaan en naar Lelystad te varen in de overtuiging dat de ankeropdracht toch moet lukken. En dat is ook zo, we gaan ten anker onder de IJsselmeerdijk voor de Dekomarine haven en als we onze Thaise schotel op hebben, liggen we aan de andere kant van de haveningang.

Om haf elf gaat het anker op en varen we de haven binnen. We vinden niet dat je dit finishen mag noemen, we houden het op terugkomen.